

gamle Beskyttelsestheori, der gif ud paa dels at drive Produktionen i Landet i en bestemt Retning og dels at bevirke, at der blev produceret saa godt som muligt, altsaa et Slags Formynderi for at bevirke, at Folk arbejdede saa godt de kunde, og ikke paa Grund af den stærke Konkurrence ledebes til en daarlig eller maafee usolid og skadelig Maade at producere paa. Det er slet ikke det, der har bevæget mig til at tage Ordet imod den Retning, i hvilken Regjeringens Forslag gaar; thi det, jeg mener, at Lovforslaget skal bevirke ved sin Beskyttelse, er naturligvis hverken en særegen Art af Fiskeridrift eller en særegen Maade at fiske paa; tværtimod, det Gæste, Lovforslaget skal bevirke, er, at den, som ikke har Kapital, ikke bliver ødelagt ved Konkurrence med det Mindretal, som har Kapital. Derfor tiltræder jeg, det indrømmer jeg, den Grundbetragtning, som baade gaar gjennem Lovforslaget og Kommissionens Forslag, og jeg skal ogsaa sige, at Tanken, som gaar gjennem Kommissionens Forslag, om at affærre Fjordene for de omboende Fiskere tiltaler mig, skjøndt jeg indrømmer, at det er principstridigt, og skjøndt jeg ingenlunde her vil hævde, at det skulde være en Feil, at Regjeringen ikke er gaaet ind derpaa, da jeg indrømmer, at det er meget vanskeligt at gaa frem i den Retning, som Lovgivningen nu engang er. Det er imidlertid vist, at Noget maa der gøres i saa Henseende. Regjeringen har nu ikke villet gaa den Vej at sparre Fjordene af, og den har, idet den iøvrigt har tiltraadt Kommissionens Betragtning, tildels idetmindste fuldstændigt forbudt Anvendelsen af Halevaad. Men der tror jeg, at Regjeringen paa Grund af den Forandring, som er kommen frem i Tidens Løb ved en langt større Brug af disse Vaad, er kommen til at foreslaa Noget, der virkelig vil virke i højeste Grad forstyrrende paa de økonomiske Forhold ved Fjordene for Tiden. Det er efter det Kjendskab, jeg har til Forholdene, i dette Dieblis aldeles umuligt at optræde med Forbud mod Halevaad, thi det er for silde. Hvis Regjeringen nu vilde gjøre Noget for at beskytte de mindre Fiskere ved Fjordene og hindre, hvad jeg rigtignok antager, at der er meget mindre Fare for, nemlig Ødelæggelsen af Fiskeriet i Fjordene, saa maatte den vistnok slaa ind paa en mere lempelig og billig Maade, saa fremt den vil naae Maalet, eller med andre Ord: Regjeringen maa slaa ind paa den Vej, som Kommissionen indtrængende anbefaler at gaa, nemlig at lufte Fjordene, og saa give større Frihed med Hensyn til Brugen af Vaad. Smidleritid tror jeg det

umuligt at undgaa begge Yderligheder, idet det vist maa være tilstrækkelig at forbyde Brugen af de Vaad, som utvivlsomt af Alle erkendes for skadelige, men derimod indtil videre tillade for de Fiskeres Bedkommende, der bo ved Fjorden, at bruge de Vaad, der drages til Baaden. Jeg mener nemlig, at der ikke er nogen Grund til at tillade jydsk Fiskere at komme seilende ned til vore Fjorde, og der bruge deres Vaad. Jeg tror, at de maa have Lov til at bruge dem i de Fjorde, hvor de selv bo, men der er ikke Grund til at foretage nogen Lempelse af Hensyn til Fiskere, der bo langt borte og komme herved med hele Flaader og fiske i vore Farvande (Berg: Vore Farvande!) eller dog i andre Farvande end dem, de selv bo ved. De Fiskere, der saaledes komme langveis fra, ere i Reglen velstaaende Folk, som have slaaet sig sammen og i Almindelighed ikke have anskaffet sig deres Vaad i de sidste Aar, men have haft dem i længere Tid og brugt dem der, hvor de bo. Den Slags Fiskere behøver man altsaa ikke at tage Hensyn til. Derimod tror jeg, som sagt, at Lovforslaget maa undergaa en betydelig Lempelse i Henseende til Forbud mod Vaad, hvor Vaadet drages mod Baaden, og at denne Lempelse bør ske for de Fiskeres Bedkommende, der ere bosatte ved Fjordene, og navnlig derfor have anskaffet sig Vaad, fordi de vare nødt dertil, idet Regjeringens Lovforslag lod vente for længe paa sig. Dernæst tror jeg ligeledes, at Bestemmelsen i Regjeringsforslagets § 3, første Stykke angaaende Halestagen ere vel strenge. De gamle Bestemmelser havde ingenlunde en saadan ubetinget Eiendomsret. Ifølge Christian den Femtes Danske Lov havde ganske vist Besidderen af Grunden Ret til at have Halegaard i de Fjorde, hvor Kongen og Menigmænd ingen Skade havde deraf; men det er klart, at en saadan Eiendomsret er saa betinget og af saa indskrænket Natur, at man ikke derpaa kan bygge en ubetinget Eiendomsret, og det er jo paa den historiske Ret, paa den bestaaende Ret, at man har villet bygge Bestemmelsen heri Lovforslaget. Det forekommer mig tværtimod, at den bestaaende Eiendomsret er af en saadan Natur, at man, idet man nærmere vilde bestemme den i dette Lovforslag, ikke burde have strøget den sidste Indskrænkning af denne Ret, men burde have benyttet den til derigjennem at hindre, at en saadan Ret bruges til Skade for de omboende Fiskere og Samfundet i det Hele, uden at give dem, der bruge den, noget virkeligt Udbytte. Ifølge Lovforslaget vil saaledes Fiskeren udenfor sin Grund ikke blot ikke kunne indrette